

07 — Treptaj

Možda je zbog ljubičaste boje sve ličilo na san, a možda je i bio san. U ovim čudnim vremenima čovek nikad ne može biti siguran.

Jakov je sedeo u polumraku svoje sobe i pokušavao da razluči, da spozna šta se te noći zbilo. Nije postojalo vreme, nije postojao prostor, ništa osim grča i težnje da se seti svakog proteklog minuta. Jedno je bio siguran, te noći nebo je bilo ljubičasto.

Bio je kraj večeri kada su stvari i događaji počeli da poprimaju neku nestvarnu notu. Prvo je primetio čudan odsjaj lica i prostora. Pomislio je da alkohol čini čuda i zanemario sve to. Pratio je liniju trotoara zamišljeno brojeći korake, kad ga udarac u rame trgnu. Okrenuo se da pogleda ko je nosilac takve bahate sile i užasnuto shvatio da iza njega ne postoji ni čovek ni prostor sa pejzažem na koji je navikao. Zurio je u ljubičastu tminu koja je od neke linije zamišljenog preseka odvajala svet koji je poznao i svet nepoznatog postojanja. Bezdan u njemu pružao se na sve strane platna horizontalnog preseka. Nije bilo zvuka ni pokreta. Hladnoća se pela uz kičmu dok je pokušavao da se otrgne od hipnotišuće tišine i da krene dalje. Telo, koje ga nije slušalo, krenulo je pravo u bezdan. Vrisak njegovog bića označio je prelaz preko granične linije. Poželeo je da je sve samo san, zatvarajući oči pred tminom u koju je uranjao.

Čuo je harmonični zvuk toka sokova između zemlje i neba, komešanje negde na sredini a u daljini nepoznate zvukove. Pogledao je u nebo kroz gustu krošnju hrasta koji ga je grlio mirnoćom svog postojanja. Lenjo se podigao i pogledao odsjaj tri crvena plamena na sveže pokošenoj travi na kojoj je do tog trena ležao. Mirno ih je posmatrao trudeći se da odgonetne izvor odsjaja bez posebnog napora. Osećao se čudno. Spokoj i blaženost su ispunjavale njegovo biće i izbijale kroz njegove pore. Telo

nije osećao, samo je bio preplavljen čulnim utiscima i unutrašnjom ispunjenosti koja se u talasima prelivala van njega. Tri crvena odsjaja polako su poprimala postojan oblik i pre nego što je pogledao ka horizontu već je u njima video tri Sunca. Sve u njemu je zaigralo od radosti. Podigao je pogled i ugledao savšeni trougao koji je oblikovao njihov odnos. Nije mu smetalo da ih gleda direktno. Uživao je što može da ih vidi istovremeno. Osećao je toplotu na telu i čudnu obavijenost. Raširio je ruke i osetio vibracionu granicu nečega što ga je okruživalo. Ispitivanjem i opipavanjem zaključio je da je u nekoj vrsti lopte. Poskočio je i pogledao odozgo ka krošnji hrasta. Spustio se u trenu kada je to poželeo. Sunca su već bila nisko. Krenuo je ka njima. Lebdeći kroz prostor osećao je sve veću toplotu u koju je uranjao. Prenuli su ga čudni zvuci na koje je sasvim zaboravio. Bez okretanja pogledao je unazad i video bezbroj živih lopti koje u se presijavale u raznim bojama koje u se menjale, tekle po površini, širile na druge lopte i razmenjivale se. Svaki prelaz je imao svoj ton u zavisnosti od boje. Ta je čarolija stvarala kosmičku simfoniju koja je menjala tonove sjaja tri Sunca. Nije odoleo. Pridružio se toj igri. Njegove boje su se prepletale i slivale sa drugima pa se opet razdvajale golicajući ga svojim talasima. Stapao se s njima pa ponovo razdvajao. Bilo je srećan, znao je da su jedno i da krug sreće, ljubavi i spoznaje kruži kroz njih. Igra je bila divna. Sunca su pulsirala u njihovom ritmu i bivala sve bliža a razmak između njih sve manji. Snaga njihovog privlačenja je bila magnetska. Osećao se kao kap u reci koja je blizu svom ušću. Prepustio se sili zajedno sa svojim novim prijateljima. Što je bio bliži to je njegovo biće vibriralo jače. Savršeni trougao između njih postajao je meta obasjana zlatnim sjajem. Osećao je njegovu snagu sve jače i jače dok se toplota smanjivala. Odjednom se u sred njegovog težišta pojavila zebnja. Pogledao je prijatelje koji su zastali i od kojih se

odvajao velikom brzinom. Zaželeo je da stane u trenutku kada je uleteo u tamu ljubičastog preлива. Hladnoća ga je obavila zaledila čula i um.

Jakov je sedeo u polumraku svoje sobe i pokušavao da razluči, da spozna šta se te noći zbilo. Nije postojalo vreme, nije postojao prostor, ništa osim grča i težnje da se seti svakog proteklog minuta. Jedno je bio siguran, te noći nebo je bilo ljubičasto. Ustao je polako, došao do prozora i posmatrao grad koji je nekada zvao svojim. Nije ga poznavao.